

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1896

Ἔτος 18ος.—Ἀριθ. 42

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΟΒΙΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ
ΟΥΡΑΛΙΩΝ ΟΡΕΩΝ

Ὁ μέγας ποταμὸς Ὁβίς, τρεφόμενος πρὸς δυσμὰς μὲν ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν Οὐραλίων, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἐκ τῶν ὑδάτων διαφόρων παραποταμίων, ἔχει μῆκος τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων χιλιομέτρων καὶ ρέει διὰ πεδίου τριακοσίων τριάκοντα ἑκατομμυρίων ἐκτάρων.

Ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία διεπεραιώθη ἐπὶ πλοίου ἀπὸ τῆς δεξιᾶς εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ὁβίδος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον Μουζῆ, ἀκίνητον ὅλως διακονήν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κόμηντος Ναρκίνη, διότι δὲν ἐχρησίμευεν ὡς στρατιωτικὸς σταθμός. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ λάβουν τὰ μέτρα των, διότι εἰς τὰ σύνορα ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις ἀπαιτεῖ διαβατήριον παρὰ παντὸς ταξειδιώτου, ἐρχομένου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐπιθεωρηθοῦν τὰ ἱδικά του ὑπὸ τοῦ δημάρχου τοῦ Μουζῆ. Εἰς τὸ προσωπικόν τοῦ θιάσου τοῦ ἀνεγράφετο καὶ ὁ κύριος Σέργιος, οὕτω δὲ θὰ κατάρθωνε νὰ διαβῇ μετ' ὀλίγον τὰ σύνορα, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῆς ἀστυνομίας.

Ναί· ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς ἐγένετο χωρὶς... τὸν Κίρσεφ καὶ τὸν Ὀρτικ.

Ἐν τούτοις ὁ Κασκαμπέλ ἀγνοῶν καθ' ὅλοκληρίαν ποῖος κίνδυνος τὸν περιέμενεν ἀκριβῶς εἰς τὰ σύνορα, ἐμακάριζεν ἑαυτὸν διὰ τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τοῦ τολμηροῦ του ταξειδίου. Διασχίσας ὀλόκληρον τὴν Δυτικὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν βόρειον Ἀσίαν, μόλις ἀπέβηκεν ἑκατοντάδα λευγῶν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Εὐρώπης. Ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του, ἐν πλήρει ὑγείᾳ, ἀντέσχον εἰς τοὺς κόπους τοῦ μακροῦ ταξειδίου. Τί ἄλλο εἶχεν ὀνειρευθῇ;

Ἀπεφασίσθη νὰ διαμεῖνουν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ χωρίον Μουζῆ, ὅπου

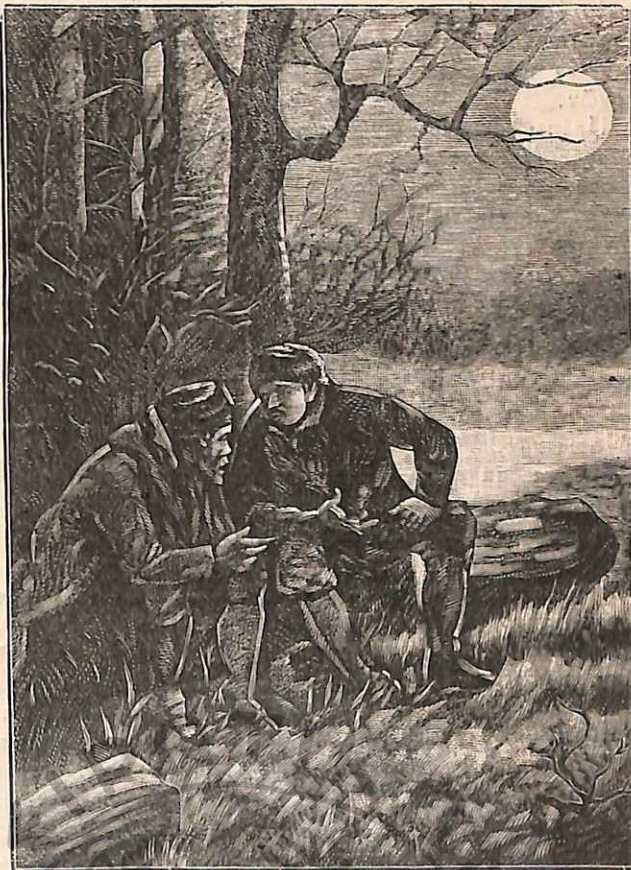
ἔτυχον παρὰ τῶν κατοίκων λαμπρὰς δεξιώσεως. Ὁ Κασκαμπέλ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Δημάρχου. Ὁ ἄρχων οὗτος πάντοτε δυσπιστῶν πρὸς τοὺς ξένους, ἠθέλησε νὰ ναρκίνῃ τὸν θιασάρχην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ποσῶς νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὰ ἔγγραφα του.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πῶς ἓνας ρῶσος ἀπετέλει μέρος τοῦ γαλλικοῦ ἐκείνου θιάσου. Ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ τὸν καθησύχασεν ἀπαντήσας ὅτι ὄχι μόνον ἓνας ρῶσος, ἀλλὰ καὶ ἓνας Ἀμερικανός, ὁ Μακρολέλεκας, καὶ μία Ἰνδῆ, ἡ Καγέττη, ἀπετέλουν μέρος τοῦ θιάσου του. Ἡ ἔθνικότης δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιότητα! προσέθεσε. Κεὶ ἂν ὁ κ. Δήμαρχος ἤθελε νὰ πεισθῇ περὶ τούτου, ἡδύνατο νὰ τοῖς δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ παραστήσουν ἐνώπιόν του.

Τὴν πρότασιν ταύτην ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς ὁ κ. Δήμαρχος καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς διαβατήριας των μετὰ τὴν παράστασιν.

Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ παρουσιάσθησαν ὡς δύο ρῶσοι ναυαγοί, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα των.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ὀλόκληρος ὁ θίασος μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Δημάρχου. Ἦτο μεγάλη οἰκία κιτρινοβαφῆς (πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α' ὁ ὁποῖος ἠγάπα ἐξαιρετικῶς τὸ χρῶμα τοῦτο). Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, πλήρη ἀγιογραφῶν, παρίστατο ὁ Δήμαρχος, ἡ σύζυγός του, αἱ τρεῖς θυγατέρες του καὶ τινες ἐκ τῶν προκρίτων, προσκληθέντες εἰς τὴν παράστασιν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τοῦ Μουζῆ συνωστίζοντο περὶ τὴν

«Ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ». (Σελ. 330, στήλ. 6'.)

οἰκίαν, ἀρχοῦμενοι νὰ βλέπουν ἔξωθεν ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἔτυχε πολλῶν περιποιήσεων. Καὶ ἤρχισεν ἀμέσως τὰ γυμνάσιά της τόσον τέλεια, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνόησεν ὅτι τα εἶχε παραμελήσῃ πρό τινων ἐβδομαδῶν. Ἐπεκροτήθησαν μεγάλως τὰ κυβιστήματα τοῦ μικροῦ Ἀλέκου καὶ ὁ χορὸς τῆς μικρᾶς Ναπολέαινας. Εἰς τὰ παγνίδια τῶν φιαλῶν, τῶν πινακίων, τῶν δακτυλίων καὶ τῶν σφαιρῶν, ὁ Γιάννης ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῆς ὁμογύρεως. Μετὰ τοῦτο ἐπέδειξε τὴν τεραστίαν τὸν δυνάμιν εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἀνεδείχθη ἀντάξιός σύζυγος τῆς Κορηγίας, ἡ ὁποία ἐσήκωσε δύο ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους μετὰ τὴν μίαν τῆς χεῖρα!

Με μεγάλην επίσης επιτυχίαν εξετέλεσε μερικά ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια και ο κύριος Σέργιος, τὰ ὅποια εἶχε διδασθῇ, ὅχι χωρὶς λόγον, καθὼς βλέπετε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδεμία ἀμφιβολία ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου Δημάρχου περὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς προσλήψεως τοῦ ρώσου ἐκείνου εἰς τὸν πλανόδιον θίασον.

Μετὰ τὴν παράστασιν προσεφέρθησαν ὠραῖα γλυκίσματα, πλακοῦντες μὲ σταφίδα καὶ τέφρον λαμπρόν. Κατόπιν ὁ κ. Δήμαρχος ἐπιθεώρησε καὶ ἐπεκύρωσε τὰ διαβατήρια, τὰ ὅποια ἐπαρουσίασεν ὁ Κασκαμπέλ. Τοῦ λοιποῦ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» ἦτο ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν ρωσικῶν ἀρχῶν.

Πρέπει νὰ ναναφέρωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Δήμαρχος ἐκεῖνος, ἄνθρωπος ἀρκετὰ εὐπορος, προσέφερεν εἰς τὸν Κασκαμπέλ καὶ εἰκοσὶν ρούβλια, ὡς ἀμοιβὴν τῆς παραστάσεως. Κατ' ἀρχὰς ὁ θιασάρχης ἐσκέφθη νὰ ποιοιῇ τὴν προσφορὰν ἄλλ' ἢ τὴν ἐλευθερίοις ἐκ μέτρους ἐνδὸς πλανοδίου σχοινοβάτου ἡδύνατο νὰ δώσῃ ὑπονοίας. «Ἐπὶ τέλους εἰκοσι ρούβλια εἶνε αὐτὰ κατὰ εἶναι!» ἐσκέφθη καὶ τὰ ἐδέχθη μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν.

Ἡ ἐπιτοῦσα εἶχεν ὀρίσθῃ ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως. Εἶχον νὰ κάμουν μερικὰς προμηθείας, ἀλεύρου, ὀρυζῆς, βουτύρου καὶ διαφόρων ποτῶν, τὰ ὅποια ἡ Κορνηλία εὗρεν εἰς πολὺ συμφερούσας τιμὰς. Πρὸ μεσημβρίας ὅλα ἦσαν ἑτοιμα καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐγευματίσαν φαιδρότατα. Μόνον ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη ἦσαν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν μελαγχολικοί, διότι ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ.

Τῷ ὄντι, τί θὰ ἔκρινεν ὁ κ. Σέργιος, ὅταν θὰ ἐπανεβλεπε τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην, τὸν πατέρα του; Μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ρωσίαν θὰ νενχώρει πάλιν εἰς Ἀμερικὴν ἢ θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο ἀπρησχόλει καὶ τὸν νοῦν τοῦ Κασκαμπέλ. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, μετὰ τὸ γεῦμα ἠρώτησε τὸν κ. Σέργιον ἂν ἐπεθύμει νὰ κάμουν ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως. Ὁ κ. Σέργιος ἐννοήσας ὅτι ὁ Κασκαμπέλ ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως, ἐδέχθη τὴν πρότασιν προθύμως.

Οἱ δύο ναῦται ἀπεχαιρέτισαν ἐν τῷ μεταξύ τὴν οἰκογένειαν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ περάσουν τὴν ἐσπέραν των (δὲν το ἀπέκρυψαν ἄλλως), εἰς κανὲν καπηλεῖον τοῦ Μουζῆ.

Ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ, ἐξεληθόντες ἀπὸ τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», ἐπεριπάτησαν ὀλίγον καὶ κατόπιν ἐκάθισαν παρὰ τὸ χεῖλος μικροῦ δάσους ἔξω τοῦ χωρίου.

«Κύριε Σέργιε, εἶπε τότε ὁ Κασκαμπέλ, σὰς παρεκάλεσα νὰ με συνοδεύετε διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν οἱ δύο μας περὶ τῆς υποθέσεώς σας. Ἦθελα νὰ μου εἰπῇτε τί θὰ κάμετε, ὅταν θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ρωσίαν;

— Εἰς τὴν Ρωσίαν;

— Ναί. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἐντὸς δώδεκα ἡμερῶν θὰ ἔχωμεν περάσῃ τὰ Οὐράλια καὶ μετὰ ὅκτι ἡμέρας θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Πέρμον. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Βεβαίως! φθάνει νὰ μὴ μας παρουσιασθῇ κανὲν ἐμπόδιον... ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος.

— Ἐμπόδιον; ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Θὰ περάσετε τὰ σύνορα χωρὶς τὴν παραμικράν δυσκολίαν. Τὰ χαρτιά σας εἶνε ἐν τάξει· ἀποτελεῖτε μέρους τοῦ θιάσου μου καὶ κανεὶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν μου εἶνε καὶ ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Τῷ ὄντι, φίλε μου, ἄφ' οὗ σὺ καὶ ἡ Κυρία Κασκαμπέλ εἰσθε οἱ μόνοι, οἱ ὅποιοι γνωρίζετε τὸ μυστικόν μου καὶ τὸ ἐκράτησατε...

— Καὶ θὰ τὸ κρατήσωμεν μέχρι τοῦ τάφου καὶ οἱ δύο! συνεπλήρωσεν ὁ Κασκαμπέλ μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν. Καὶ τώρα κ. Σέργιε, εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε, ὅταν ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Πέρμον;

— Ὅ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὴν Βάλσκαν νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου. Θὰ εἶνε μεγάλη, ἀνέλπιστος χαρὰ δι' αὐτόν. Ἔχω δεκατρεῖς μῆνας νὰ λάβω γράμμα του καὶ νὰ τοῦ γράψω—καὶ τί θὰ σκέπτεται ἄρ' ἄγε;

— Ἐγχετε σκοπὸν νὰ παρατείνετε τὴν διαμονὴν σας εἰς τὴν ἑπαυλὶν τοῦ πρίγκηπου Ναρκίνης;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἄν ἡ παρουσία μου γεννήσῃ ὑπονοίας, ἴσως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ φάσω τὸν πατέρα μου. Καὶ ὅμως... εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εὐρίσκεται...

— Δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σας συμβουλεύσω τίποτε, κύριε Σέργιε! Καλὸν λίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, σεῖς εἰξεύρετε τί πρέπει νὰ κάμετε. Ὁφείλω ὅμως νὰ σας εἰπῶ ὅτι θὰ ἐκτεθῇτε εἰς πολὺ μεγάλους κινδύνους, ἂν μείνετε εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἄν σας ἀννακαλύβουν... θὰ χάσετε τὴν ζωὴν σας.

— Τὸ γνωρίζω, φίλε μου! γνωρίζω ἐπίσης ὅτι καὶ σεῖς ὅλοι κινδυνεύετε, ἂν μάθῃ ἡ ἀστυνομία ὅτι διευκολύνετε τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς τὸ ρωσικόν ἔδαφος.

— Καλὰ, ἐμεῖς!... μὴ σας μέλη για μᾶς!

— Πῶς; Καὶ θὰ λησμονήσω ποτὲ τί ἔκαμε δι' ἐμὲ ἡ οἰκογένειά σου;

— Ἀφῆστέ τα αὐτὰ, κύριε Σέργιε. Δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ νταλλάξωμεν φιλοφρονήσεις. Πρόκειται νὰ συνεννοή-

θῶμεν καὶ ἀποφασίσωμεν. Πῶς θὰ μείνετε εἰς τὸ Πέρμον;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος. Ἄφ' οὗ ἀνήκω εἰς τὸν θιάσον σου, θὰ μείνω μὲ σὰς, εἰς τὸν τρόπον ὥστε δὲν θὰ δώσω καμμίαν ὑπόνοιαν.

— Καὶ ὁ πρίγκηψ Ναρκίνης;

— Ἡ ἑπαυλὶς τῆς Βάλσκας μόλις ἀπέχει ἕξ βέρστια ἀπὸ τὴν πόλιν. Κάθε βράδυ μετὰ τὴν παράστασιν, θὰ μου εἶνε εὐκόλον νὰ πηγαίνω νὰ τὸν βλέπω. Οἱ ὑπηρεταὶ μας δὲν προτιμῶσιν νὰ σκοτωθῶν παρὰ νὰ προδώσιν ἢ νὰ ἐκθέσιν τὸν κύριόν των. Θὰ εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ μένω ὀλίγας ὥρας πλησίον τοῦ πατρός μου καὶ πρὶν φέξῃ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Πέρμον.

— Θαυμάσιον, κύριε Σέργιε. Ὅσῳ θὰ ἦμεθα εἰς τὸ Πέρμον, τὸ πρᾶγμα οἰκονομεῖται θαυμάσια. Ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ πανήγυρις καὶ θὰ ἀναγκασθῇ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» νὰ φύγῃ;

Προφανῶς ἐδῶ ἦτο τὸ ζήτημα. Τί θὰ περᾶσιν ὁ κόμης Ναρκίνης, ὅταν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ θὰ νενχώρει ἀπὸ τὸ Πέρμον; Θὰ ἐκρύπτετο εἰς τὴν ἑπαυλὶν τῆς Βάλσκας; Θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ρωσίαν, μὲ κίνδυνον νὰ νανακαλυφθῇ; Ἡ ἐρώτησις τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο σαφής.

«Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Πολλὰς φορὰς ἠρώτησα τὸν ἐαυτόν μου τί θὰ κάμω. Ἀλλὰ τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ σου ἀποκριθῶ εἶνε ὅτι δὲν ἡξεύρω τίποτε! Θὰ κάμω ὅ,τι μοὶ ὑπαγορεύουν αἱ περιστάσεις.

— Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ναναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Βάλσκαν, ὑπέλαβεν ὁ Κασκαμπέλ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ μείνετε εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπου ἡ ἐλευθερία σας καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ σας θὰ κινδυνεύει... σὰς ἐρωτῶ, κύριε Σέργιε, σκέπτεσθε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν;

— Δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη περὶ αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Τότε λοιπὸν, κύριε Σέργιε, — ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμείνω, — διατὶ δὲν ἔρχεσθε μαζί μας εἰς τὴν Γαλλίαν; Ὡς μέλος τοῦ θιάσου μου πάντοτε, θὰ εἰμπορέσετε νὰ φθάσετε ἀκινδύνως μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων... Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον; Ἐπειτα, θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἔχωμεν μαζί μας ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, καὶ μαζί μὲ σὰς καὶ τὴν ἀγαπημένην μας Καγέττην... Ἄ, ὅχι, δὲν θέλομεν νὰ σας τὴν πάρωμεν! Εἶνε... καὶ θὰ μείνῃ ἡ θετὴ σας θυγάτηρ — καὶ αὐτὸ βέβαιον εἶνε κάπως καλλίτερον γι' αὐτήν, παρὰ νὰ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Γιάννη, τοῦ Ἀλέκου καὶ τῆς Ναπολεάνας, τῶν παιδιῶν ἐνδὸς σαλτιμπάγκου! προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ μειδιῶν.

— Φίλε μου, ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος· ποῖος ἡξεύρει μήπως αὐτὸ δὲν θὰ μας ἰκανοποιήσῃ ὅλους! Ἀς ὁμιλῶμεν μόνον περὶ τοῦ παρόντος· αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιώδες. Εἰμπορῶ νὰ σε βεβαιώσω, — ἀλλὰ μὴ κάμῃς λόγον εἰς κανένα, — ὅτι ἂν ἀναγκασθῶ νὰ ναναχωρήσω ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένω, ὥς ὅτου κανὲν πολιτικὸν γεγονός μεταβάλῃ τὴν θέσιν μου... Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἐπιστρέφετε εἰς τὴν πατρίδα σας...

— Ἄλλῃ, ἀπογράφουσα τὸ βρέφος τῆς, εἰς τὴν στήλην τοῦ ἐπαγγέλματος ἔγραψε: «Πίνει γάλα.» (Ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Χάλασμὸς Κόσμου.)

— Ἄλλῃ, εἰς τὴν στήλην τῆς θρησκείας ἔγραψε διὰ τὴν μικράν τῆς θυγατέρα μὲ ὅλως μητρικὴν τρυφερότητα «Ὁρθοδόξουλα!» (ὅπως θὰ ἔλεγε: Ἐανθοῦλα).

Μία καλὴ νοικοκυροῦλα ἔγραψε περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός τῆς: «Μαγειρεύω καὶ... τρώμε.»

Οἱ ἄγαν φιλοπάτριδες εἰς τὴν Ἑθνικότητα ἐσημείωναν πάντοτε «Γνήσιος Ἕλληνας» (καὶ ἐπειδὴ οἱ νεοφύτιστοι εἶνε πολὺ φανατικοί, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι αὐτὸ τὸ ἐσημείωσε καὶ ἡ φίλη μου Ἰουλίττα.)

Οἱ λίαν ἀκριβολόγοι εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἡλικίας ἐσημείωσαν ὅχι μόνον τὰ ἔτη των, ἀλλὰ καὶ τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἡμέρας (π.χ: ἐτῶν 17, μηνῶν 3, ἡμερῶν 15!) μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ἡ στήλη τῶν μὴν ἦτο μόνον διὰ βρέφη, μὴ συμπληρώσαντα ἀκόμη μῆνα!

Μία μικρὰ φιλόζωος ἐπέμενε ν' ἀπογράφῃ καὶ τὸ ἀγαπημένον τῆς σκυλάκι· ἐπειδὴ δὲ δὲν τῆς ἐδίδαν δελτίον χωριστόν, τὸ ἔγραψεν εἰς τὸ ἰδικόν τῆς!

Ἄλλ' ἄρκουν αὐτά. Ἦθελον μόνον νὰ σας δώσω ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇτε καὶ τὰ ἰδικὰ σας, — ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ ἴδατε σεῖς, μὴ με παρεξηγῇτε! — καὶ νὰ γελάσετε... Καὶ τώρα ποῦ ἐγελάσατε ἀρκετὰ, ἔλατε νὰ σοβαρευθῶμεν ὀλίγον. Ἡ ἀπογραφὴ δὲν γίνεται διὰ νὰ δίδῃ ἀφορμὴν εἰς ἀστεία ἐπεισόδια. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε πολὺ, πολὺ ὑψηλότερος...

Πρόκειται νὰ μετρηθῶν οἱ κατοικοὶ τοῦ Κράτους, τὸ μέτρημα αὐτὸ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ μέτρημα τῶν προηγούμενων ἐτῶν καὶ νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τούτου, πρῶτον καὶ κύριον, ἂν καὶ κατὰ πόσον αὐξάνῃ ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσῳ μεγαλητέρα εἶνε ἡ ἀναλογία, μὲ τὴν ὅποιαν αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς, τόσον ἀκμαϊότερον, ζωηρότερον, σφριγηλότερον παρουσιάζεται τὸ Κράτος. Ἐννοεῖται λοιπὸν ἐκ τούτου ὅτι μέγα ἐθνικὸν συμφέρον ἔχομεν ἡ ἀπογραφὴ νὰ γίνεταί ὅσῳ τὸ δυνατόν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Διὰ τοῦτο εἰς ἓνα ἕκαστον ἐδόθη ἀπὸ ἐν Δελτίον ἀπογραφῆς μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ το συμπληρώσῃ. Τὰ δελτία αὐτὰ συνήχθησαν καὶ συνεκτυνώθησαν ἀπὸ ὅλας τὰ πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Ἄνω τῶν δύο ἑκατομμυρίων δελτίων, φαντασθῇτε! Καὶ θὰ γίνῃ τώρα τὸ μέτρημα καὶ ἡ ἐξελέγξις, ἡ ὁποία θὰ πασχαλίσῃ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος.

Μία μητέρα ἔγραψε διὰ τὸν υἱὸν τῆς εἰς μὲν τὸ ἐπάγγελμα: Μαθητὴς, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν ἂν ξεύρῃ γράμματα: Ὁχι. Καὶ ὅταν οἱ ἀπογραφεῖς ἐζητήσαν ἐξηγήσιν τῆς ἀντιφάσεως, ἐκείνη ἀπήντησε: «Τρία χρόνια το στέλνω τὸ παληόπαϊδο ἔς τὸ Σχολεῖο, μὰ δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ ξεχωρίσῃ τὸ Α ἀπὸ τὸ Β!»

Πρότυπον ἐπιμελείας ὁ υἱὸς αὐτὸς καὶ σὰς τὸν συνιστῶ...

πολλοὺς μῆνας ἓνα πλῆθος ὑπαλλήλων. Φροντίδες, κόποι, ἔξοδα. Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀπογραφῆς θὰ γνωρίζωμεν μετ' ὀλίγον τὸν ἀκριβὲς ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀναλογίαν μὲ τὴν ὅποιαν αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς τῆς. Ἐκ τῆς ἀπογραφῆς ἐπίσης θὰ μάθωμεν πόσοι εἶνε οἱ ἐγγράμματοι καὶ πόσοι οἱ ἀγράμματοι εἰς τὴν Ἑλλάδα· πόσοι οἱ ἐπιστήμονες, πόσοι οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομήχανοι, πόσοι οἱ ὑπάλληλοι, πόσοι οἱ ἐργάται, πόσοι οἱ ἄεργοι. Εἰκὼν γενικὴ τῆς προόδου τοῦ Κράτους εἰς κάθε κλάδον ἡ ἀπογραφὴ. Ἐν καιρῷ, ὅταν θὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἔλπίζω νὰ σας ἀναγγείλω λεπτομερῶς τὰ αποτελέσματα. Τώρα ἂς εὐχρηθῶμεν νὰ εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ ἐξυψουτῇ ἡ θέσις καὶ τὸ γόητρον τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος, διὰ φανερὰς καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀπτής προόδου, στριζομένης ὅχι πλέον ἐπὶ λόγων κενῶν, ἀλλὰ ἐπὶ βεβαίω ἀριθμῶν.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 324]

Γ.) Ἡ ὁμοιοκαταληξία. — Δύο ἢ περισσότεροι στίχοι ἠνωμένοι ἀποτελοῦν τὰς λεγομένας στροφὰς τοῦ ποιήματος. Οὕτω σχηματίζονται τὰ διστίχα, τὰ τριστίχα, τὰ τετράστιχα, τὰ ἐξάστιχα, τὰ ὀκτάστιχα κτλ. ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων ἐκάστης στροφῆς. Οἱ στίχοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς στροφῆς, δὲν εἶνε ὅμοιοι πάντοτε· δηλαδὴ ἔχουν μὲν τὸν αὐτὸν ρυθμὸν, ἀλλὰ ὅχι καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν. Π. χ.

1. Κ' ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσας
2. Πικραμένη, ἐντροπαλὴ,
3. Κ' ἓνα στόμα ἑκαρτερούσας
4. «Ἐλα πάλι ἰνὰ σε» πῆ.

Ἰδοὺ ἐν τετράστιχον ἀπὸ ὀκτασυλλάβους (1 καὶ 3) καὶ ἐπτασυλλαβῶν (2 καὶ 4)

1. Καὶ ἡ ψυχούλα του
2. Μέσ' ἔς τὸν αἶρα
3. Γρήγορ' ἀνέβαινε
4. Πρὸς τὸν αἰθέρα
5. Σὺν λιανοτρίμουλῃ
6. Σπῖθα μικρῇ.

Ἰδοὺ ἐν ἐξάστιχον ἀπὸ ἐξασυλλαβῶν (1, 3, 5) ἀπὸ πεντασυλλαβῶν (2, 4) καὶ ἀπὸ τετρασυλλαβῶν (6).

Εἰς ἐκάστην λοιπὸν στροφὴν, ὑπάρχουν στίχοι ὅμοιοι μετρικῶς, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἀντίστοιχοι. Συνήθως δὲ οἱ τοιοῦτοι στίχοι τῆς στροφῆς συνδέονται περισσότερον μεταξὺ των καὶ διὰ τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Λέγομεν ἰδὲ ὅτι εἰς στίχος ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ ἓνα ἄλλον, ὅταν καταλήγῃ μὲ τὸν αὐτὸν ἦχον. Ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν εἶνε ὑποχρεωτική. Ὁ

ποιητής εἰμπορεῖ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ τὸν ὅσον θέλῃ ἀπὸ τοὺς ἀντιστίχους τῆς στροφῆς του. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ στίχοι μὴ συνδεόμενοι διόλου δι' ὁμοιοκαταληξίας, ὅπως π. χ. οἱ στίχοι τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Οἱ στίχοι οὗτοι ὀνομάζονται λυτοὶ ἢ ἐλευθεροὶ στίχοι.

Ὁ κανὼν τῆς ὁμοιοκαταληξίας εἶνε γενικῶς ὁ ἐξῆς: Ἀπὸ τὸν τελευταῖον τῶν τόνων καὶ κάτω οἱ δύο ἢ περισσότεροι ὁμοιοκαταληκτοὺντες στίχοι πρέπει νὰ εἶνε ἐν τῇ ὁμοιοκαταληξίᾳ.

Μὲ καράβιας τὰ ταξέ-*ιδία*
Μὲ τῆς θάλασσης τὰ φε-*ιδία*

Τὰ μάτια ὁλ-*άνοιχτα*
Μὲς τὰ μεσ-*άνοιχτα*.

Τελος πάντων ἦλθε ἡ-*ώρα*
Ὅπου ἐσπάρθηκε ἡ χ-*ώρα*

Καλάσματα -*ἄλλου*
Καιροὺ πὺδ μετ-*ἄλλου*.

Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον τὰ ταξέ-*ιδία* δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸ φῶν *ια* οὔτε τὸ ὁλ-*άνοιχτα* μετὰ τὸ κατ-*άσινα*, οὔτε τὸ ἄλ-*λου* μετὰ τὸ ἄγ-*λου*, οὔτε τὸ στῆ-*θος* μετὰ τὸ στί-*χος*, οὔτε τὸ ὕφ-*ος* μετὰ τὸ χε-*ῖλος*. Εἰς τὰ ζεύγη αὐτὰ τῶν λέξεων, ὁ ἥχος ὁ ἀπὸ τὸν τόνον καὶ κάτω εἶνε πολὺ διαφορετικὸς.

Ἄλλ' ὁ κανὼν ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται εἰς τὰς παροξυτόνους καὶ προπαροξυτόνους λέξεις, δὲν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ὀξυτόνους, δηλαδὴ εἰς τὰς τονιζόμενας ἐπὶ τῆς ληγούσης. Αὗται διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ, πρέπει νὰ ἔχουν ὁμόηχον ἐκτὸς τοῦ φωνήεντος ἢ τῆς διφθόγου ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτει ὁ τόνος, τὸ ὅλ-*αχιστον* καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς σύμφωνον. Π. χ. τὸ φῶν *η* ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸ βρ-*οχη*, ἄλλ' ὄχι μετὰ τὸ σπ-*αθί*, οὔτε μετὰ τὸ ζω-*ή*, τὸ κρ-*α* τῶ ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸ ζη-*τῶ*, ἄλλ' ὄχι μετὰ τὸ φι-*λῶ*, οὔτε μετὰ τὸ φον-*ι*κό. τὸ χαλ-*νοῦν* ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸ νοῦ-*ν*, ἄλλ' ὄχι καὶ μετὰ τὸ βοη-*θούν*, κτλ.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι εἰς πολλοὺς δοκίμους ποιητὰς δὲν θὰ εὑρετὴ τὸν κανόνα τοῦτον τηρούμενον ἀπαρεγκλίτως. Ὁ Σολωμὸς π. χ. ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν μας, ὁμοιοκαταληκτεῖ τὸ τρο-*μερὴ* μετὰ τὸ γῆ-*νη*, τὸ ἐντρο-*παλὴ* μετὰ τὸ εἰπ-*ῆ*, τὸ καθε-*μιᾶς* μετὰ τὸ ἐλευθε-*ρίᾶς* καὶ καθεξῆς. Ἄλλ' οἱ νεώτεροι αὐτὸ τὸ ἀποφεύγουν, προσπαθοῦντες νὰ κάμνουν ὅσα τὸ δυνατόν πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας· τόσα δὲ περισσώτερον πλοῦσι εἶνε ἢ ὁμοιοκαταληξία, ὅσα περισσότερον μέρος τῆς μῆδος λέξεως εἶνε ὁμόηχον μετὰ τῆς ἄλλης, ὄχι μόνον μετὰ τὸν τόνον (τὸ ὅποιον εἶνε

ἀπαράιτητον) ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ (τὸ ὅποιον εἶνε προαιρετικόν). Π. χ. τὸ σπ-*ολίζου* ὁμοιοκαταληκτεῖ πλουσιώτερον μετὰ τὸ πυρ-*ολίζου* παρά μετὰ τὸ χρυ-*σίζου*· τὸ μαγ-*εμμένα* πλουσιώτερον μετὰ τὸ ἐ-*μμένα*, παρά μετὰ τὸ φυτρω-*μμένα*· τὸ κα-*θάρια* μετὰ τὸ λι-*θάρια* παρά μετὰ τὸ ποδ-*άρια*, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον (καὶ ἐδῶ ἐρχόμεθα εἰς τὸν κανόνα τῶν ὀξυτόνων) τὸ γῆ ὁμοιοκαταληκτεῖ μᾶλλον μετὰ τὸ πλῆ-*γῆ* παρά μετὰ τὸ τρομε-*ρή*.

Εἶνε ὁμως ἀνάγκη προσοχῆς ὅταν θέλῃ κάποιος νὰ κάμῃ πλουσίαν ὁμοιοκαταληξίαν, μήπως ἀπὸ τὸν ζῆλόν του τὴν κάμῃ ἀπεναντίας πτωχοτάτην. Τὸ αὔριον παραδείγματος χάριν, ὁμοιοκαταληκτεῖ καλῶς μετὰ τὸ Λα-*ύριον*, ἄλλ' ὄχι καὶ μετὰ τὸ με-*θαύριον*· τὸ Νο-*έμβριος* δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ καλῶς μετὰ τὸ Σε-*πτέμβριος*, οὔτε τὸ ἐκ-*βάλλω* μετὰ τὸ με-*ταβάλλω*. Αὗται αἱ ὁμοιοκαταληξίαι τυπικῶς εἶνε ὀρθαὶ καὶ πλούσιαι μάλιστα· ἄλλ' ὅταν ὁ ποιητὴς ὁμοιοκαταληκτῇ τὰ σύνθετα, τὰ ὅμοια, ἢ τὰ ἀντίθετα τῶν λέξεων (Σεπτέμβριος - Νοέμβριος, ἀναβαίνω - καταβαίνω, εὐτυχής - δυστυχής κτλ.) δὲν ἀποδεικνύει μεγάλην ἐφευρετικότητα. Ἡ ὁμοιοκαταληξία διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν πρέπει νὰ εἶνε ἀπρὸς ὅσον ὅσα τὸ δυνατόν· διὰ τοῦτο ἀποφεύγετε τὰς κοινὰς αὐτὰς καὶ τετριμμένας ὁμοιοκαταληξίας.

Καὶ μία τελευταία υπόμνησις: Εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὀρθογραφία, ἀλλὰ μόνον ὁ ἥχος.

Συνίζησις. — Ἄν δὲν γνωρίζετε τίποτε περὶ συνίζησεως, εἰς τὸ μέτρον συλλαβῶν ἐνὸς στίχου, θὰ δυσκολευθῇτε πολὺ. Π. χ. τοὺς στίχους:

Κ' ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες
Κ' ἔνα στόμα ἐκαρτεροῦσες

σᾶς τοὺς εἶπα ἀνωτέρω ὀκτασυλλαβούς· ἐν τούτοις ἂν μετρήσετε μίαν-μίαν τὰς συλλαβὰς θὰ ἰδῇτε ὅτι εἶνε ἐννέα. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἰδοῦ: δύο συλλαβαὶ προφέρονται πολλάκις ὡς μία καὶ τότε λέγομεν ὅτι γίνεται συνίζησις.

Κ' ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες

Κ' ἔνα στόμα ἐκαρτεροῦσες

Εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς αἱ συλλαβαὶ σα-*έ* καὶ μα-*έ* προφέρονται ὡς μία, δηλαδὴ ὡς νὰ ἐξεθλίβετο τὸ ἐν τῶν δύο φωνηέντων. Πολλοὶ ποιηταὶ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκθλίβουν τὸ ἐν φωνῆν καὶ βάθουν ἀπόστροφον· ἄλλ' ἄλλοι προτιμοῦν ἀντὶ τῆς ἐκθλίψεως τὴν συνίζησιν, διότι ὁ στίχος γίνεται πλέον γεμάτος, πλέον ὠραῖος μουσικῶς. Ἰδοῦ στίχοι μετὰ συνίζησις καὶ μετὰ ἐκθλίψεως.

Ὅσαν γλυκύνοο
Δροσάτο ἀεράκι

Μέσα σὲ ἀνθότοπο
Ἐκεῖ τὸ παιδάκι
Τὴν ὕστερ' ἔβγαλεν
Ἀναπνοή.

(6 συλ.)
(5 συλ.)
(6 συλ.)
(5 συλ.)
(6 συλ.)
(4 συλ.)

Ὅσαν γλυκύνοο
Δροσάτ' ἀεράκι
Μέσα 'ς ἀνθότοπο
Ἐκεῖ τὸ παιδάκι
Τὴν ὕστερ' ἔβγαλεν
Ἀναπνοή.

Πρέπει νὰ φαντασθῇ κάποιος αὐτὰς τὰς ἀποστροφὰς διὰ νὰ μετρήσῃ ὀρθῶς τὰς συλλαβὰς. Ἀλλὰ οἱ στίχοι πρὸς περὶ νὰ παγγελοῦν μετὰ τὰς συνίζησεις τῶν (τὰ δύο φωνήεντα ὡς ἐν) διὰ νὰ εἶνε μουσικώτεροι. Σημειωτέον ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε δὲν χωρεῖ συνίζησις· ἀλλ' εἰς αὐτὸ πάλιν ὁδηγῶς τὸ αὐτὶ.

Χασμωδία. — Δύο ἢ τρία φωνήεντα εἰς τὴν σειρὰν ἀνε-*υ* συνίζησεως ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην χασμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἀποφεύγουν ὅσον δυνατόν οἱ ποιηταί. Ἡ χασμωδία εἶνε ἀνυπόφορος ὅταν προπάντων τὰ κατὰ σειρὰν προφερόμενα φωνήεντα εἶνε ὅμοια. Π. χ.

Τὰ ἄσπρα μαλλιά της
Τὸ ἄσπρ' εἶνε μέγα.
Εἶπε ἡ κόρη ἡ Ἀνθή. κτλ. κτλ.

Βεβαίως οἱ τοιοῦτοι στίχοι πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ μουσικοὶ μετὰ τὰς χασμωδίας τῶν. Οἱ στίχοι τῶν δοκίμων ποιητῶν καὶ μάλιστα τῶν μουσικωτάτων Ἑπτανησίων, δὲν ἔχουν καμμίαν σχεδὸν χασμωδίαν. Ἡ δύναμις σου πέλαγος, κ' ἡ θέλησίς μου βρά-*(Σολωμός)* [χοι.]

Μαύρισε, κῦμα, τὸν ἄφρο
Καὶ σείς, βουνά, τὸ χιόνι!

(Βαλαωρίτης)

Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος· κλαῖνε δὲ καὶ παρεκεῖ
(Παράσχος) [γελοῦνε!]
Δὲν εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ καμάρωμα;

(Παλαμάς)

Μιὰ κόρη μετ' ἐλπίδα μαλλιά

Μὲ γαλανὰ ματάκια

(Δροσίνης)

Στὸ καλὸ γέρω χειμῶνα, 'στὸ καλὸ!

(Πολέμης)

Θέλεις Παρθενῶνα κτίξω.

Θέλεις τὴν Ἀγία Σοφία.

(Βιθυνός)

Πρόφθασε, τρέξ' ἐσὺ καὶ λάμψε ἐμπρός μου.

(Λασκαράτος)

Αὐτοὶ εἶνε οἱ κυριώτεροι κανόνες τῆς τέχνης τῶν στίχων. Βεβαίως ἀπὸ μίαν Μικρὰν Στιχογραφίαν, δὲν περιμένετε περισσότερα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε ἱκανὰ αὐτὰ, διὰ νὰ σας προφυλάξουν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ χονδρὰ ὀλισθήματα. Τώρα τὰς ἄλλας λεπτομερείας, τὴν ποικιλίαν τῶν μέτρων, τὸ πῶς συνδυάζονται οἱ στίχοι εἰς στροφάς, πῶς τέμνονται, κατὰ ποίαν τάξιν ὁμοιοκαταληκτοῦν κτλ. κτλ. δύνασθε νὰ μάθετε μόνοι σας, μελετώντες ἐπισταμένως τὰ ἔργα τῶν δοκίμων ποιητῶν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 325)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Η ΛΑΙΑΝ ΕΝΣΟΡΤ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΣΜΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ὁ Φίλιππος εἶχε φύγῃ πρὸ ἐνὸς μηνός. Ἡ κυρία Ἐνσορτ εἶχε κάμῃ τὰ ἀδύνατα-δυνατὰ διὰ νὰ τὸν ἐπανεύρῃ. Πολλὰ ἐπιστολὰ ἀντηλλάγησαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀστενομοικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν. Ἀλλ' ὅλαι αἱ ἐρευναι ἀπέβησαν μάταιαι.

Ἡ λαῖδη Ἐνσορτ, ἡ ὁποία καμμίαν ὀρεξιν δὲν εἶχε νὰ ἐπανάθῃ τοὺς δραπετάς, ἦτο πεπεισμένη ὅτι δὲν εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐν μόνον ἐφοβεῖτο: μήπως τοὺς εὑρίσκον καὶ τοὺς ἐπανέφερον. Οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο φύσις κακὴ καὶ ὅτι ἀργότερα θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ μεγάλων ἀνησυχιῶν δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν. Διὰ τοῦτο τὴν φυγὴν τοῦ δὲν τὴν ἐθεώρει καὶ τόσῳ μέγα δυστύχημα...

Αὐτὰ ἔλεγε καθημέραν πρὸς τὴν νύμφην της καὶ με αὐτὰ προσεπάθει νὰ κατασιγᾷ τὴν συνείδησίν της, ἡ ὁποία κάποτε ἐξηγείρετο. Ὅχι, ἐντελῶς ἦσυχ' ἦτο. Καμμίαν φορὰν ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἐμπρός της τὴν γλυκεῖαν μορφήν τοῦ παιδιοῦ καὶ ὅτι ἤκουε τὸν φαιδρὸν τοῦ γέλωτα. Ἐνθυμεῖτο τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχε συνηγορήσῃ τόσον εὐγλωττῶς ὑπὲρ τῶν «παιδιῶν» τοῦ πατέρα-Ἰωσήφ καὶ οἱ συγκινητικοὶ τόνοι τῆς φωνῆς τοῦ ἐπληρόντος εἰς τὴν μνήμην της καὶ τὴν ἐτάρασσον. Τελειωταίως ἐφαίνετο ἄρρωστος· δὲν τὴν εἶχε διαφύγῃ οὔτε ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν του, οὔτε ἡ πυρετώδης λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του... Ἀρὰ γε ἐξ ἄκομης; ἢ ἠμπούρεσε νὰ νύξῃ εἰς τὴν ἀπότομον μεταβολὴν καὶ νὰ διάγῃ ὡς ἀλήτης μετὰ τὸν ἄνετον βίον τοῦ μεγάρου;... Αἱ σκέψεις αὐταὶ τὴν ἐβασάνιζον συχνά. Μ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐφανέρονε διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του, ἐσυλλογίζετο τὸν Φίλιππον πολὺ περισσώτερον τώρα, παρὰ ὅταν τὸν εἶχεν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐβλεπε.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου της ἡ λαῖδη Ἐνσορτ διὰ νὰ γράψῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας τὴν εἶχον φέρῃ πρὸ ὀλίγου, εἶδε μεταξὺ αὐτῶν ἕνα ὀγκώδη καὶ παράξενον φάκελον. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἦτο ἄγνωστος.

Οἱ δάκτυλοι τῆς ἔτρεμον ἐλαφρῶς, ἐνῶ ἔθραυε τὴν μεγάλην κηρίνην σφραγίδα τοῦ φακέλου, διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ.

Περιεῖχεν ὁλόκληρον δέσμην ἐγγράφων, τὸ πρῶτον δὲ τὸ ὅποιον ἔπεσεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἦτο μία ἐπιστολή. Μετὰ συγκινήσεως ὡρῆας ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτὴρ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἦτο τὸ γράψιμον τοῦ υἱοῦ της, τοῦ Φιλίππου της. Ἦδη ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἡ μεταξὺ τῶν σιωπῇ δὲν εἶχε λυθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ὡς φωνή, ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τάφου.

Ἦνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσεν. Ὁ Φίλιππος τῇ ἀνήγγελλε τὰ τοῦ γάμου του καὶ συνέστα εἰς τὴν ἀγάπην της τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του.

Διατὶ τῆς τα ἐκρυπταν ἔως τώρα; Ποῦτος ἐτόλμησε νὰ κατακρατήσῃ τὰ ἐγγράφα ἐκείνα; Αἰσθημα ὀργῆς ἀνεμίχθη μετὰ τὴν λύπην της καὶ τὴν ἐκπλήξιν της. Τὸ δὲν κατόπι τοῦ ἄλλου ἀνέγνωσεν ὅλα τὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν ὁ φάκελλος: τὰς ἐπιστολάς τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατέρα-Ἰωσήφ καὶ τὴν συγκινητικὴν ἐξιτολήσιν τῆς Ἀντωνίας...

Ἀλλὰ τὰ ἐγγράφα αὐτὰ ἐκαμνον λόγον καὶ περὶ ἐνὸς παιδιοῦ, τοῦ τέκνου τοῦ Φιλίππου της, τοῦ πρωτοτόκου τῶν Ἐνσορτ. Διατὶ τὸ ἐκράτησαν μακρὰν αὐτῆς ἐπὶ τόσα ἐτῆ; Ποῦ ἦτο; διατὶ μόλις τώρα τὴν ἐστάλησαν αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί;

Τὸ πνεῦμά της εὐρίσκετο εἰς φοβεράν σύγχυσιν. Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὰς ἐπιστολάς τῆς Ἀντωνίας καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατέρα-Ἰωσήφ, βραδέως καὶ προσεκτικῶς, καὶ ἐξαίφνης ἡ διάνοιά της ἐφωτίσθη.

Ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας! Τὸ παιδί ποῦ εἶχεν υἱοθετήσῃ ὁ υἱός της, ἐκεῖνος ὁ μικρὸς τυχοδιώκτης, τὸν ὁποῖον τόσον περιεφρόνει, ἦτο ὁ ἐγγονός της! Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του, ἦτο ἰδικόν της! Ἦτο σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς της! Καὶ ὅμως τὸ εἶχεν ἀπωθήσῃ, τὸ εἶχε διώξῃ—καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον!

Τρομερὰ στιγμή! Ἡ ὑπερηφάνεια ἐπάλειεν ἐντὸς της μετὰ αἰσθήματα ἀνθρωπινώτερα, φυσικώτερα αὐτὴν τὴν φερόμενην. Ἐρρηξε κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ ἤρ-

χισαν τὰ δάκρυά της νὰ ρέουν ποταμῶδως. Ἐντρομος προσέτρεξεν ἡ νύμφη της—Τί εἶνε; τί σας συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἐνσορτ.

Οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν πενθεράν της νὰ κλαίῃ καὶ ἡ ἐκρηγνὺς ἐκείνη τῆς λύπης τὴν συνέκρινε βαθέως.

—Λαύρα! ὦ Λαύρα! πῶς νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτὸν μου; ἀνέ-

κραξεν ἡ λαῖδη Ἐνσορτ, κλαίουσα ὁλοπνέον. Τί νὰ κάμω τώρα; Ποῦ νὰ τὸν εὑρῶ; Τὸ παιδί ἐκεῖνό ποῦ ἐφέρατε ἐδῶ καὶ πού τοῦ ἐφέρθηκα τόσα σκληρά, εἶνε ὁ υἱός τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ ἀγαπημένου μου Φιλίππου!

—Πῶς; τί εἶπατε; ἡρώτησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, πεπεισμένη ὅτι ἡ γρατὰ ἐτρελλάθη ἐξαίφνης.

—Πόσον σκληρὰ τιμωροῦμαι! ἐξηκολούθησεν ἡ λαῖδη, μὴ προσέχουσα εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ναί, εἶνε αὐτός, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Λάβε, ἀνάγνωσε αὐτὰ τὰ χαρτιά... Κάτι τι παράδοξον με εἴλκυε πρὸς αὐτὸ τὸ παιδί καὶ ἐγώ, ἀπὸ ὑπερηφάνειας, ἠθέλησα νὰ το καταπνίξω. Λάβε καὶ ἀνάγνωσε!..

Ὅταν ἡ Λαύρα ἀνέγνωσε καὶ αὐτὴ τὰς ἐπιστολάς,

—Τῷ ὄντι, εἶπε, θὰ εἶνε ὁ υἱός τοῦ λαχαγοῦ Φιλίππου. Εἶχε κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἐδουάρδον ἢ ὁμοίότητος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μετὰ τὸν ἀδελφόν του καὶ αὐτὸν τὸν ἔκαμε νὰ το ἀγαπήσῃ. Κ'

ἐγὼ πάντοτε ἀποροῦσα πῶς δὲν ἐδλέπατε καὶ σεῖς τὴν ὁμοιότητα... Καὶ τώρα, πῶς νὰ κάμω; ἐξηκολούθησε, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της, πῶς νὰ τον εὔρω;... Πρέπει νὰ γράψω εἰς τὸν Ἐδουάρδον νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Τί μας μέλει τώρα ἂν θὰ κερδήσωμεν ἢ ἂν θὰ χάσωμεν χρήματα, ἀφ' οὗ ὁ Φίλιππος μας εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τόσους κινδύνους!

— Ναί, κήντησεν ἡ λαίδη Ἐνσορτ. Νὰ του γράψῃς νὰ ἔλθῃ. Φώναξε, σὲ παρακαλῶ καὶ ἐκεῖνον τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Πρέπει χωρὶς ἄλλο, νὰ μου εὔρῃ τὸν ἔγγονόν μου! Νὰ του ὑποσχεθῇς πολλὰ χρήματα, ὅσα σοῦ ζητήσῃ. Δὲν θὰ ἡσυχάσω μιά στιγμὴ, ἂν δὲν τον εὔρω, διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία που ἔφυγε. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Οἱ φυγάδες δὲν ἔμειναν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Οὐασινγκτὼν. Ἡ λαίμαργία τοῦ Λίλυβελ εἶχε κενώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ βαλάντιον τοῦ Φίλιππου, οὕτε ἦτο τρόπος νὰ πληρωθῇ πάλιν. Ὁ Λίλυβελ ἐπρότεινε νὰ μαζεύσουν χρήματα, ἐκθέτοντες εἰς κοινὴν θέαν τὰ «παιδιά»· ἀλλ' ὁ Φίλιππος εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι τὸ κλωβὸν των εἶχε βλαφθῇ εἰς τὸ ταξιδεῖον καὶ φοβούμενος καμμίαν ἀπρόοπτον συμφορὰν, τὸ ἐκράτει σχεδὸν πάντοτε τυλιγμένον μέσα εἰς τὸ κοκκινολίτρινον ὕφασμα.

Ἐν τούτοις ἦσαν εὐθυμοὶ, ὅταν ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Οὐασινγκτὼν. Ἐπεριπάτων ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, προτιμῶντες τὰς ἡρέμους ὁδοὺς τῶν χωρίων. Πότε εὗρισκον ἄστυλιν νὰ διέλθουν τὴν νύκτα· πότε δὲν εὗρισκον, καὶ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅτε ἀφυπνίζοντο κατὰκοποι καὶ ἐξηντλημένοι. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τοῦτο τοῖς συνέβαινε σπανίως. Αἱ καλαὶ χωρικά ὠσεπιτοπλεῖστον τὰ ἐλυποῦντο τὰ ἐγκαταλειμμένα· ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ ἐδέχοντο εἰς τὰς οἰκίας των, τὰ ἐφιλοξένουν διὰ μίαν νύκτα καὶ τοῖς ἐδίδον καὶ φαγητὸν ἀρκετὸν ὥστε νὰ φυλάξουν καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὅσῳ ἐπροχώρουν πρὸς μεσημβρίαν, τόσον ὁ καιρὸς ἐγίνετο γλυκύτερος καὶ δὲν ὑπέφερον πλέον ἀπὸ ψύχους. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὰ ὑποδήματα ἐγκατέλειψαν τοὺς πόδας τοῦ Λίλυβελ. Τοῦτο δὲν ἦτο μέγα δυστύχημα διὰ τὸν μικρὸν μαῦρον, ὁ ὁποῖος ἦτο συνειθισμένος νὰ περιπατῇ γυμνός· πούς καὶ ἐθεώρει τὰ ὑποδήματα ὡς «δυστυχία» περιττά. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἀπειναντίας οὐδέποτε ἐπεριπάτησε γυμνός, ὑπέφερε πολὺ ὅταν ἐφθάρησαν τὰ ὑποδήματά του. Οἱ χάλικες τῶν ὁδῶν

ἐπλήγωσαν αἱμάτωσαν τοὺς τρυφεροὺς τοὺς πόδας, καὶ πολλάκις ἐκάθητο ἐξηντλημένος, ἀπηλπισμένος, πονῶν, ἀνίκανος νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἐν βῆμα. Ὁ Λίλυβελ προσεπάθη τότε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ πότε μὲ τοῦτο, πότε μ' ἐκεῖνο, κατῴρωνε νὰ τον κάμῃ νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμνεν ὀλίγα βήματα ὁ Φίλιππος ἐπιπτε πάλιν ὡρὸς καὶ σχε-

δὸν λιπόθυμος. Τότε ὁ Λίλυβελ, μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο καὶ ἀδύνατο ἀραπάκι, ἐσήκωνε τὸν Φίλιππον εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ἐπήγαιεν ἕως ὅτου μὴ ἀντέχων πλέον, ἐπιπτεν ἐξηντλημένος καὶ αὐτός.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΑ ΣΠΥΡΙ ΣΙΤΑΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΠΟΙΟΣ θέλει νὰ φυτεύσῃ ἓνα σπυρί σιτάρι, ποῦ εὔρηκα! ἠρώτησεν ἡ Κοκκινούλα, μίαν ὄρνιθα μικρὴ καὶ ἐξυπνὴ. Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι. Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι. Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι. Ἡ ἀλεπού εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι. Τότε ἡ Κοκκινούλα εἶπε: Θὰ το φυτεύσω ἐγὼ. Καὶ ἐφύτευσε τὸ σιτάρι.

Ὅταν ὁ σπὸρος ἐφύτρωσε καὶ ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινεν ἓνας ὠραίος χρυσὸς στάχυς, γεμάτος ἀπὸ σπόρους, ἡ ὄρνιθούλα ἠρώτησε:—Ποῖς θέλει νὰ θερίσῃ;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ ἀλεπού εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Τότε ἡ Κοκκινούλα εἶπεν: Ἐγὼ! Καὶ ἔκοψε τὸ σιτάρι, τὸ ἐξήρανεν εἰς τὸν ἥλιον καὶ το ἔβαλεν εἰς τὴν ἀποθήκην. Κατόπιν ἠρώτησε:

—Ποῖς θὰ πάγῃ τὸ σιτάρι ἐς τὸ μύλο, γιὰ νὰ γίνῃ ἀλεύρι;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ ἀλεπού εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

—Ἐγὼ λοιπὸν! εἶπε τότε ἡ Κοκκινούλα καὶ ἔφερε τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον.

Ὅταν ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν μύλον μὲ τὸ ἀλεύρι, ἠρώτησε καὶ πάλιν:

—Ποῖς θέλει νὰ ζυμώσῃ;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.
Ἡ ἀλεπού εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Τότε ἡ Κοκκινούλα, εἶπε:—Λοιπὸν ἐγὼ!

Καὶ ὅταν ἐζυμώθῃ τὸ ἀλεύρι καὶ ἔγινε ψωμί, ἡ ὄρνιθούλα ἠρώτησε διὰ τελευταίαν φορὰν:—Ποῖς θέλει νὰ φάγῃ αὐτὸ τὸ ψωμί;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ!
Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ!
Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ!
Ἡ ἀλεπού εἶπεν: Ἐγὼ!

— Ἀ! αὐτὸ ξέρω νὰ το κάμω κ' ἐγὼ, εἶπεν ἡ Κοκκινούλα καὶ ἔφυγε μὲ τὸ ψωμί εἰς τὸ ράμφος.

Ὅλοι, βλέπετε, ἤθελαν νὰ φάγουν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἐργασθῇ.

Μόνον ἡ Κοκκινούλα ἐργάσθη — καὶ δι' αὐτὸ μόνον αὐτὴ ἔφαγε.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. Ἀδελφούς Χάττα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπιν παρακλησέως μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν ευκολίαν ταύτην.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομὰς, ἐξ οἱσδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀδελφούς Χάττα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ!

«Τί εὐμορφος ποῦ εἶνε ὁ κονδυλοφόρος σου, Ἀντώνη!

— Σ' ἀρέσει, Μιχαλάκη;
— Ὁ, ναί. Ἦθελα πολὺ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ ἓναν ὅμοιο.
— Εἶνε πολὺ εὐκολο. Ἄν θέλῃς σοῦ δίδω τὸν κονδυλοφόρον μου καὶ μοῦ δίδεις τὸ τόπι σου.

— Σ' ἀρέσει τὸ τόπι μου;
— Ναί, εἶνε ὠραῖο σὰν τὸν κονδυλοφόρο μου, καὶ ἐπειδὴ ἔχω δύο κονδυλοφόρους, εἰμπορῶ κάλλιστα, ἂν θέλῃς, νὰ σου δώσω τὸν ἓνα.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ ἔχω δύο τόπια, εἰμπορῶ νὰ σου δώσω τὸ ἓνα.

— Κάνουμε λοιπὸν ἀλλαξιά;
— Ναί, εὐχαρίστως.»

Καὶ οἱ δύο μικροὶ ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ ἀντήλλαξαν τὰ εὐμορφα πράγματά των.

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Μιχαλάκης ἤυρε τὸν Πέτρον καὶ του ἔδειξε τὸν κονδυλοφόρον.

«Ἦσουν βλάξ, τῷ εἶπεν ὁ Πέτρος, νὰ δώσης ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο τόπι γι' αὐτὸ τὸν παληοκονδυλοφόρο! Ἀν' μοῦ το ἔδιδες ἐμένα, θὰ σου ἐδίδα τὸ μολύβι μου, τὸ μπλὲ καὶ τὸ κόκκινο καὶ ἀκόμη ἔξι πεντάνια κατακαίνουργα.

— Τί λές! ἔξι πεντάνια κατακαίνουργα καὶ τὸ μολύβι σου τὸ μπλὲ καὶ κόκκινο;

— Ναί, καί! ἤμπορῶ μάλιστα νὰ σου δώσω ἀκόμη ἓνα πενάκι, ἑπτὰ τὸ ὅλον.

— Γιὰ νὰ ἰδῷ τὸ μολύβι σου τὸ μπλὲ καὶ κόκκινο.

— Νὰ! βλέπεις; σχεδὸν δὲν το ἔμετα χειρίσθηκα διόλου.

— Καὶ τὰ πενάκια;

— Νὰ καὶ τὰ πενάκια! ἀστράφτουν σὰν νὰ εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.»

Τρέχει εὐθὺς ὁ Μιχαλάκης καὶ εὐρίσκει τὸν Ἀντώνην.

«Δὸς μου ὀπίσω τὸ τόπι μου, τῷ λέγει. Νὰ σοῦ ἔφερα τὸν κονδυλοφόρον σου.

— Μπᾶ! δὲν σοῦ το δίδω.
— Μὰ ἐγὼ το ἔλω!

— Πῶς το θέλεις; Δέν μοῦ το ἔδωσες, κ' ἐγὼ δέν σου ἔδωσα τὸν κονδυλοφόρο μου;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Ὁραία ἡ ἰδέα νὰ δημοσιεύῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν εἰκόνα σου, διὰ νὰ μὴ σε λησμονώμεν — μοῦ γράφει ὁ Χιονισμένος Τυμφορσός. — Ἡ εἰκόνα σου ὅμως σε παριστᾷ εἰκοσιπενταετὴ νεανία περίπου καὶ ἐγὼ ἡξέωρῳ δι' ἐκδίδεσθαι τώρα ἐπὶ 18 ἐτῶν. Ὅταν λοιπὸν πρωτοεξεδόθῃς ἤσουν 7 ἐτῶν, ἡ μήπως πάντοτε εἶσαι 25 ἐτῶν καὶ ποτὲ δὲν γηράσκεις;» Ἀκουσε λοιπὸν, Χιονισμένε Τυμφορστέ. Πρῶτον δὲν εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ κάτι παραπάνω· δεύτερον, δὲν ἡξέωρῳ δι' ὅτι, ὅταν ὁ Χριστὸς μοῦ ἀρήγγειλε νὰ ἐκδίδω περιοδικὸν διὰ παιδιὰ, μοῦ εὐχίσθη οὕτε νὰ γηράσω ποτέ, οὕτε νὰ ποθῶναι; Αὐτὸ εἰμπορεῖς νὰ το ἰδῇς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 4ου φυλλαδίου τοῦ ΙΕ' τόμου, (28 Φεβρουαρίου 1889) — ποῦ τα λέγω ἐν ἐκτάσει. — Ἐν τούτοις, χαίρω πολὺ διὰ τὴν φιλιαν, ἡ ὁποία σὰς συνδέει εἰς τὸ σχολεῖον διόους τοὺς συνδρομητάς μου. «Ἀγαπᾷτε ἀλλήλους» δὲν εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς; Δι' αὐτὸ ἔαρχην ὅταν ἔμαθα δι' αὐτὸν ὅτι ὁ Ἀνδρέας Σουλζιώτης ἐξ αἰτίας μου καὶ τὸ «Ἠὸς» Ἀεράκι, ἔγειναν «φίλοι πιστότατοι».

Δέν σου ἀρέσει λοιπὸν ὁ χειμὼν, Μαργαρίτα; ἔχεις δίκαιον σύ, διότι μόνον τὸ καλοκαίρι θάλλουν αἱ μαργαρίται. Ἀλλὰ παρηγορήσου· θὰ ἔλθῃ πάλιν τὸ ἀγαπητὸν σου Καλοκαίρι· ὁ καιρὸς περὶ τὸν γρήγορον! Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸν χρησιμοποιεῖ! — Ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν — πολὺ φυσικὸν αὐτὸ, — καὶ τὴν ζωγραφίζει μάλιστα μὲ πολλὴν τέχνην, μολονδὶ εἶνε ὡς διόλου αὐτοδιδακτός. Τὸν κ. Φαίδωνα ὅμως δὲν τον γνωρίζει· αὐτὸ φαίνεται ἀφ' ὅσα μοῦ γράφει. Πόσον χαίρω, Ποιμενικὴ Φλογερά, ποῦ μοῦ γράφεις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου, συχνά, μεθ' ὅλα σου τὰ μαθήματα! Ἡ περιγραφή της εἰς Δαρφίον ἐκδρομῆς σας χαριεστάτη. Εἴκοσι ἔως εἰκοσιπέντε ἐτῶν εἶνε αἱ συμμαθήτριαι τῆς μικρᾶς μου Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης εἰς τὴν Académie Julian τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ νὰ ἰδῇτε πῶς θὰ τὰς περάσῃ δλας καὶ τί ζωγράφος ποῦ θὰ γίνῃ!

Ἡ Μαγευμένη Ἀσπίς μὲ διαβεβαίονει δι' ἂρ' ὅτου ἔγινε συνδρομητριά μου, εἶνε πολὺ καλλιτέρα παρὰ πρῶτα: ἐπαμελεστέρα εἰς τὰ μαθήματά της, ευπαιθετέρα εἰς τοὺς γονεῖς της. Ὁ, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ υπερήφανος δι' αὐτὴν, Μαγευμένη Ἀσπίς! Παρακαλῶ τὴν Ἀνθισμένην Λυγαρίαν — τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ἐσπλάθωμα, — νὰ μοῦ σιλήσῃ τὴν νέαν μου φίλην Ζαππιδά καὶ νὰ της εἰπῇ δι' ἔγινε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν της.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που ἔστειλες, Κορυμνίκα, αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα. Ἡ ἀπόφασίς σου ἀνὰ εἴπῃς καὶ εἰς ἄλλους φίλους σου νὰ σοῦ δώσουν καὶ αὐτοὶ συνδρομὴν διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων καὶ νὰ μοῦ τὴν στείλῃς μαρτυρεῖ τὴν ευγένειαν τῆς ψυχῆς σου. Νὰ διαβάσῃς λοιπὸν τὴν «Μικρὰν Στιχοῦργικὴν» Ναστραδὸν Λόντσα, διὰ νὰ ἰδῇς τί θὰ πῇ σέλιος καὶ τί τετράστιχον. Τότε εἶμαι βεβαία δι' αὐτὸν ὅτι εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν θὰ ἐπιτύχῃς. Πόσον ἐλυπήθην ὅμως ποῦ ἔκλαυσες! Μὴ βιάζεσαι· θὰ ὀκτὶς νὰ μάθῃς, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσην ἐπιμέλειαν καὶ φιλοτιμίαν.

Εἰς αἰς τόσον καλὴ καὶ τόσον διασκεδαστικὴ — μοῦ γράφει διὰ πρώτην φορὰν ἡ Διχμάλωτος Λεβιδὸν, κατενθουσιασμένη — ὥστε... δὲν ἡξέωρῳ κ' ἐγὼ τί νὰ βάλω κοντὰ εἰς τὸ ὅτε «Ὅστε πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, Διχμάλω»

Ἡ Κυρία. — Νὰ δύο δεκάρες μὲ τὴ μίαν θὰ πάρῃς μὰ φραντζόλα καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐν' αὐτῷ. Ἡ Μικρὰ Πηληγερία. — Μὰ μὲ ποιά δεκάρα θὰ πάρω τὴ φραντζόλα καὶ μὲ ποιά τὸ αὐτῷ, δέν μοῦ εἶπατε, κυρία!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρουσιώτισσας * * * Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν δι' εἰς τινα πόλιν τῆς Γαλλίας οὐδεὶς ἀπέθανεν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους. Τοῦτο ἀναγινώσκουσα ἡ Ἀθηναῖς ἀνεφώνησεν: — Ἐ καὶ ποῦ νὰ τῷ εὐραν τοσοῦ καὶ τοσοῦ που πέθαναν, νὰ πῇται ἀνὰ ἐκεί-πέρα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος

Λωτος Χελιδών. Αυτό εἶνε! Εἶσαι σύμφωνη ;
Εὐχομαι νὰ γίνης γρήγορα καλὰ, **Παχὺ Τσίρε**, καὶ σὺ, **Εὐτυχὴς Θνητὴ**. Μὰ πού πήγατε κ' ἐπῆρατε αὐτοὺς τοὺς συνεγεῖς πυρετούς ; Ἀκούς ἐκεῖ νὰ εἶνε δώδεκα ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι, τὰ πούλαξίκα μου ! — Ἡ καίμένη ἡ Φλόξ, πῶς τὴν ἐλυπήθηκα ! Καὶ ἡ Πίσσα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη...

Μακρύτερα ἀπὸ τὸ σπίτι σου φέτος τὸ Γυμνάσιον ἔ, **Φοῖβε Ἀπόλλων** ; Ἀλλὰ .. μὴ κατόικει μακράν ὁδὸν πορεύεσθαι κτλ. Πῶς ;

Τί εὐγενής, τί καλὴ ἡ **Μυροδόλος Αἶρα** ! Φαντασθῆτε! ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι δὲν ἔχω ἐξηκοντάλεπτον γραμματόσημον ἀναμνηστικόν, μοῦ ἔστειλεν ἐν ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῆς καὶ ἀβούλουτον μάλιστ' αἰ. «Ω, σ' εὐχαριστῶ πολύ, **Μυροδόλος Αἶρα**. — Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης μου ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται! δὲν εἶδες τὸσάκις τὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα;

«Καὶ ἐγὼ δὲν ἔστειλα τὸ τετραστέχον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα, — μοῦ γράφει ὁ **Μούρτζουφλος**, — ἐνόησα ὅτι ἦτο ἀρκετὰ πεζόν, ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά». Πόσον ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, πού ὅταν τοὺς κἀμνης μίαν παρατήρησιν, ὅχι μόνον δὲν δυσχεραίνονται, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦν μαζί σου, ἀναγνωρίζοντα τὸ λάθος τῶν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιὰ εἶνε καὶ ὁ **Μούρτζουφλος**.

Νηρηὶς τοῦ Εὐρώτα, ὅσον περισσότερον ἀγαπῶ μίαν φίλην μου, τόσον περισσότερον θέλω νὰ ἔχη ὥρασιον ψευδώνυμον. Πρὸς τὸ κλόν σου λοιπὸν ἐφάνην δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογὴν μου. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν δὲν μετενόησες, θὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν θυμωμένην ἐπιστολήν πού μου ἔστειλες. Ἐν τούτοις ἀρ' οὐ ἐπιμένῃς θὰ σου ἀλλάξω τὸ ψευδώνυμον.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, **Ὀκτασέληνε Κρόνε**. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν **Μικρὰν Κόμησαν τοῦ Φαλήρου** καὶ νὰ τῇ εἴπῃς νὰ μοῦ γράψῃ μετ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου θέλει.

Ὅχι, **Διθηγανίς**, δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ **Μαρίδα τοῦ Φαλήρου**. Ποίος σ' ἐγέλασε καὶ σέ;

Δὲς μου τὸ χεράκι σου, **Νηρηὶς τοῦ Εὐρώτα** καὶ σὺ, **Μαγευμένη Ἀσπίς**, τὸ δικό σου λησμονήσατε τώρα τοὺς θυμούς σας καὶ σφίξετε τὰς χεῖράς σας καὶ συμπληρώθητε. Μαλώματα μεταξὺ τῶν φίλων μου δὲν θέλω, διότι λυποῦμαι πολύ. Ὅπως ἐγὼ σας ἀγαπῶ καὶ μεταξύ σας θέλω νὰ εἶσθε ἀγαπημένοι!

Σοῦ ἔστειλα καὶ πάλιν τὰ φυλλάδια, **Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν**. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν μικρὰν Αἰμιλίαν καὶ νὰ τῇ εἴπῃς ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστολήν τῆς.

Ὁ **Καλὸς Ἀνθρώπος**, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φοράν στέλλει λύσεις, δὲν ἀνέγνωσε προσεκτικὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἄγνοεῖ ὅτι εἰς τὸ χαρτὶ τῶν λύσεων δὲν πρέπει τίποτε ἄλλο νὰ γράφῃ καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ μόνον τὸ ψευδώνυμόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀληθές του ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν του καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Θέλω τακτικὰ πράγματα, **Καλέ** μου **Ἀνθρώπε**.

Πολὺ ἐχάρηκα πού ἐκάματε τόσον λαμπρὸ ταῖξι, φιλιτάτη Αἰκατερίνη Κοτζάλη. Ἀλλὰ διὰτὶ μοῦ γράφεις γαλλιστί ; Τὰ ἑλληνικά τὰ εἰσεύρω καλλίτερα ἐγώ...

Βεβαίως σιγὰ-σιγὰ θὰ φθάσωμεν ὥς τὸ βραβεῖον, **Πετρώδης Παραλία** ! Ὅχι! τὸ γραμματόσημον που ἀνταλλάσσεις δὲν το χρειάζομαι. Μὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ὀρέστης εἶνε ὁ **Λέων τῆς Ἀφρικῆς** ;

Δὲν μου ἔστειλεν ἀκόμη διὰ τὸ Ταμεῖον ἡ **Ἀθὼν τῆς Λέσθου**, διότι θέλει νὰ συνάξῃ 10 ἕως 12 γρόσια τουλάχιστον. Ἀλλὰ μὴ νομίσης ὅτι θὰ σου στείλω μόνον 12—μοῦ γράφει, — ἀλλὰ πολλὰ, ἕως 20 ἢ καὶ 30, δὲν εἰσεύρω κ' ἐγὼ πόσα ! Καὶ τελευταῖον θὰ γυρίσω καὶ δίσκον εἰς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ ἀδελφάς μου καὶ γονεῖς μου καὶ ὅσα συνάξω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Εὐγε **Ἀθὼν τῆς Λέσθου** !

Μάλιστα, **Ὀλύμπιον Δία** θὰ σε λέγω τοῦ λοιποῦ, καλέ μου φίλε. Γράφε μοι λοιπὸν συχνότερα.

Εἶσαι λοιπὸν πρώτη εἰς τὸ σχολεῖόν σου, **Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν**, καὶ ἡ δασκάλισσά σου σὲ βρίζει νὰ προσέχῃς τὰ ἄλλα κορίτσια ; Ἀ, μὴ αὐτὸ εἶνε πολὺ διὰ τὴν ἡλικίαν σου ! Εὐγε, κόρη μου !

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας. — Ὁ **Ἀνδρέας Σουλῶτης** ἀσπίζεται τὸν **Ἀνδρεῖον Ἡπειρώτην** (μετ' ὅποιον συμφωνεῖ) ὁ **Ὀλύμπιος Ζεὺς** τὸν **Φοῖβον Ἀπόλλωνα**, τὴν **Νηρηίδα τοῦ Εὐρώτα** καὶ τὸν **Παχὺν Τσίρον** (ὁ ὁποῖος πρωτεύει εἰς τὸ Γυμναστήριον) ἡ **Ἀθὼν τῆς Λέσθου** τὴν **Μπουμπουλίναν** καὶ τὸν **Οὐρανὸν τῆς Μυτιλήνης** (ὡς ζητεῖ τὰ δνόματα) ὁ **Καλὸς Ἀνθρώπος** τὴν **Ἀττικὴν Μελισσαν** καὶ τὴν **Λιονισμένην Ὀδησσὸν** (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὰ ἀρχικά) ἡ **Εἰρήνη** ἡ **Ἀθηναία** τὴν **Τσουκνίδα** καὶ τὸν **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** ἡ **Ἐσπερινὴ Γαλήνη** τὸν **Κοράϊν**, (τὸν ὁποῖον συγχάειρε) ὁ **Ναστραδδὶν Χόντζας** τὴν **Ἡρωικὴν Πάργαν** ἡ **Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία** τὴν **Ἀττικὴν Μελισσαν** τὸ **Μὴ μετ' Ἀποστέλει** τὴν **Σεμράμιδα** (καὶ διατὶ δὲν γράφει πλέον) ἡ **Μαγευμένη Ἀσπίς** τὴν **Αἶρα τοῦ Φαλήρου** (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὰ ἀρχικά), καὶ τὴν **Ἀνθρῶν Ἀνοεῖν** ἡ **Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης** τὸν **Ἑλληνα** τοῦ **Καυκάσου** καὶ τὴν **Χρυσὴν Βροχὴν** (ἡ ὁποία ἔμαθεν ἤδη τὰ ἀρχικά τῆς) ἡ **Ποιμενικὴ Φλογέρα** τὴν **Μαρουσιώσσαν**, τὸν **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** καὶ τὸν **Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς** ἡ **Γῆ τῆς Ἑλλάδος** τὴν **Μυροδόλον Ροδὴν** (τὴν ὁποίαν γνωρίζει). — Ἡ **Μαργαρίτα** θὰ δεχθῇ τοὺς ἀσπασμούς τοῦ **Παγεμένου Ὀκεανοῦ** μόνον ὅταν μόνον εἰς ἐξέπαυσε ἐρωτᾷ δὲ διατὶ ἡ **Μαρουσιώσσις** μόνον μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον ; — Ἡ **Κερκυραϊκὴ Μελισσα** ζητεῖ εὐσεβάσως τὸ ὄνομα τῆς **Α. Μεγαλειότητος**, τῆς **Βασιλίσσης τῶν Μελισσῶν**. — Τὸ **Ἦσυχο Ἀεράκι** ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν **Πετρώδη Παραλίαν** ἀλλὰ πῶς ; ἄς του εἴπῃ λοιπὸν τὸ ὄνομά τῆς καὶ ὑπόσχεται νὰ τὴν ἐπισκέπτεται κάθε βράδυ βράδυ. — Ὁ **Φοῖβος Ἀπόλλων** εὐχεται χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς εἰς τὴν πρώην **Ἀττικὴν Νύκτα**.

Ὁ **Μούρτζουφλος** συγχάειρε διὰ τὸ ποιητικόν τῆς τάλαντον τὴν **Σαπφὸν Σκιαδαρέσκην** τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ τῇ εὐχεται εἰς ἀνάθερα. — Ὁ **Ἐμ. Γ. Λύδης** προσάγει τοῦ **Ἦσυχο Ἀεράκι** καὶ τῇ λέγει ὅτι εἶνε ὁ ἐν Αἴγυπτῳ γεννηθεὶς καὶ αὐτοῦ κατωκτῶν, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομά του. — Ἡ **Μέδουσα** δὲν ἐπείραχθη δι' ὅσα ἐγράψεν ὁ **Τρικυμιώδης Μαλέας** ἄς γράφῃ, λέγει, ἀλλὰ πάντα μετ' ὀφθαλμοῦ, μὴν τύχη καὶ τὴν θυμώσῃ, διότι ἀλλοιμάνον του ! μάλιστα θὰ τον ἰδῇ θὰ τον μαρμαρώσῃ. — Ἡ **Διθηγανίς** δὲν ἐζήτησε τὸ ὄνομα τοῦ **Τῆς-Τῆς-Μπου-Μπου**, ἀλλὰ τοῦ **Ρόδου τῆς Ἀνδρόν**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φίλακι στέλλει ἡ **Διάπλασις** εἰς τοὺς φίλους τῆς **Ἐμ. Λύδης** (διατὶ δὲν σημειώνει ψευδώνυμον) **Μέδουσαν**, **Ἐσπερινὴν Γαλήνην**, **Κερκυραϊκὴν Μελισσαν**, **Μὴ μετ' Ἀποστέλει**, **Ἀρχιλόχον Πάριον**, **Ὀττιλιαν Αἰν-δερμάτερ**, **Ἦσυχο Ἀεράκι** (περιμένω τὸ ἔχνο-γράφημα) **Δημ. Ι. Τζήλον** (πλήρη ζήλοισι) κτλ. κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Νοεμβρίου.

862. Συλλαβόγραφος.

Ἀριθμὸν, γράμμα καὶ δένδρον ἂν τα θέσης ἐστὶ γράμμη, τότε βλέπει; νὰ προβάλλῃ ἑνα ζῶον ἐστὶ στιγμὴ.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χιμωμανθού

863. Λεξιγράφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὸ ἑνα καὶ τὸ ἄλλο σκοπεῖν τὸ δὲ σύνολον μου δένδρον τῆς ἐρήμου ὕψηλόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Π. Κ. Καρζή

864. Αἰνίγμα.

Δέν με ἔχουν οἱ μεγάλοι, μέχουν ὅμως οἱ μικροὶ κ' ἐξ αὐτῶν οὐχὶ οἱ ζῶντες, ἀλλὰ μόνον οἱ νεκροί.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου

865. Αἰνίγμα δημῶδες.

Μπροῦντα γεμίζει—ἀνάσκελα ἀδιάζει

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος

866. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον θεαὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων. Τὸ δευτέρον μου νῆσος κειμένη ἐστὶ Διγαῖον. Τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον ευκόλως θάπαντήσης. Ἐν προηγουμένους τὰ ἄλλα τρία λύσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἶρας τοῦ Φαλήρου

867. Περὶ νῆς.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ τῆς λαβῆς καὶ τοῦ μέσου ὀδόντος τῆς περὶ νῆς διὰ γραμμῶν, ὥστε νάναγινώσκειται τὸνομα ρήτορος αἰ δὲ στιγμαὶ τοῦ δεξιῦ καὶ ἀριστεροῦ ὀδόντος νάποτελῶσιν δύο προθέσεις, αἱ δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως τὸνομα ὀρους.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μετ' Ἀποστέλει

868-869. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ **λύκος** δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **ἀμνός**.
2. Ὁ **σπάρος** δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **σαργός**.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδαλούς

870-871. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τὸσας λέξεις :

Ἰσός, λοιμός, παρών, ὁσμή, ἀμνός,
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μηματικῶ

872. Ἐρώτησις.

Τίς ὁ πιστότερος φίλος τοῦ σώματος ;
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης

876. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τάρχικα καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων πόλεων.

1, Γενάρης. 2, Ἀσθένεια. 3, Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 4, Μέτρον. 5, Χρονικὸν ἐπίρρημα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Παναγιώτου Πετρίτου.

877. Ἑλληνοποσώφωνον.

αι-ιασο-εισοζια-η-ιααι

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἦσυχο Ἀεράκι.

878. Φωνηεντόλιπον

τυ-καστυ-δλυ- -κρτυ-δλυν

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ι. Μ. Χρη στίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1896

472. Ἀπόστολος (ἀπό, στόλος). — 473. Ὁρίων, Ἀρίων, Πρίαν.

474. ΝΑ-ΠΟ-ΛΕ-ΩΝ 475. Ζ Δ Ν
ΠΟ-ΤΕ-ΡΟΣ Ω Ι Ω
ΛΕ-ΡΟΣ ΣΦΤ
ΩΝ ΚΟΡΙΝΝΑ
ΡΑΜ

Α Ο Ο

Χ Σ Σ

476. Ι Α 477-478. 1, Σπύρος, Πύρρος, ΔΕΩΝ Τύρος, ταῦρος, Σταθρος, 2, Ι Τ Κόπος, κόπος, ὄρος, ΣΥΚΗ ὄνος, πόνος, Πόντος. — 479. Σ Ν ΛΕΩΝΙΑΔΕΣ, Ἑλλάς, Ὀλενίας, ΟΥΠΩ Νέδων, Ἰάσων, Δεινὸν, Αἰνείας, Σ Ρ Σιλανίων. — 480-484. Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Π σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ποταμός, Πίνδος, πόλις, παγίς, πυρετός. — 485 ΜΑΛΕΑΣ, ΑΚΤΙΟΝ. 1, ΜΝᾶ. 2, ΑΟΡτή. 3, Αἶμα. 4, ΕΤεόνικος. 5, ΑΚινάκης. 6, ΣΑΡδανάπαλλος.